

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งที่น่าเสนอสาระและความบันเทิงควบคู่กันไป ทั้งยังสามารถถ่ายทอดความเป็นจริงได้ใกล้เคียงกับสังคมมากที่สุด ภาพยนตร์เป็นสื่อที่รวมศิลปะทุกด้านไว้ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านการประพันธ์ การดนตรี มัณฑนศิลป์ นาฏศิลป์ การละคร จิตรกรรม และสถาปัตยกรรม (สมาน งามสนิท, 2529 : 720) และด้วยเหตุที่ภาพยนตร์เป็นเครื่องมือสื่อสารที่เป็นลักษณะของสื่อผสม หรือปัจจุบันมีผู้กล่าวว่า ภาพยนตร์เป็นสื่อศิลปะรวม จึงทำให้ภาพยนตร์มี

บทบาทในการสื่อความหมายได้ดีกว่าสื่อแขนงอื่น (สุวารี เจียมเงิน, 2532 : 4)

ภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันมีการจำแนกหลายประเภทตามลักษณะต่าง ๆ เช่น จำแนกตามลักษณะการนำเสนอ จำแนกตามหน้าที่หลักของการสื่อสาร และจำแนกตามกลุ่มเป้าหมาย (สมาน งามสนิท, 2530 : 178) ในฐานะที่ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสาร ในการสร้างภาพยนตร์ผู้สร้างจึงต้องคำนึงถึงกลุ่มผู้รับสารหรือผู้ดูเป็นหลัก

สมาน งามสนิท (2532 : 25) ได้กล่าวถึงแนวทางที่ใช้ประกอบพิจารณาการวิเคราะห์ผู้ดู ได้แก่ การวิเคราะห์เชิงจิตวิทยาของผู้ดู โดยผู้สร้างภาพยนตร์ต้องพิจารณาถึงกลุ่มเป้าหมายเป็นหลัก เพื่อต้องการทราบถึงความต้องการการรับรู้ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยมและรสนิยมของผู้ดู และการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ดู เป็นการพิจารณาถึงสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ศาสนา และภูมิลำเนา เป็นต้น เนื่องจากผู้รับสารมีลักษณะประชากรศาสตร์แตกต่างกัน จึงทำให้ความต้องการเลือกดูภาพยนตร์แตกต่างกัน ในปัจจุบันผู้ผลิตได้สำรวจความต้องการของตลาดปรากฏว่า ภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด และเป็นที่ต้องการของตลาดในยุคปัจจุบัน คือ ภาพยนตร์แนววัยรุ่นและภาพยนตร์ที่ปรากฏผู้สยตสาธาธารณชนเป็นภาพยนตร์แนววัยรุ่นแทบทั้งสิ้น

จากงานวันภาพยนตร์แห่งชาติประจำปี พ.ศ. 2535 ภาพยนตร์ที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลส่วนใหญ่ล้วนเป็นภาพยนตร์แนววัยรุ่น เช่น ยุงตะมะต้อง, แซะ แซะ แซะฉบับโปรงใส, ขอความรักบ้าง ได้ไหม, เร็วกว่าใจไกลเกินฝัน เป็นต้น (จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย, 2537 : 31-32)

และในปี พ.ศ. 2540 จากการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมของสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 7 ประจำปี 2540 ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่องทำฟาลีขิต, ผันติดไฟ หัวใจติดดิน, ผันบัวคาราโอเกะ, เพื่อเพื่อน เพื่อฝัน เพื่อวันเกียรติยศ และ 2499 อันธพาลครองเมือง ภาพยนตร์เหล่านี้ล้วนเป็นแนววัยรุ่นทั้งสิ้น (เดี่ยว สุระชาติ, 2541 : 120) ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มวัยรุ่นเป็นผู้ดูกลุ่มใหญ่ ที่ให้ความสนใจกับสื่อภาพยนตร์มากกว่าผู้ดูกลุ่มอื่น ๆ

ภาพยนตร์วัยรุ่นเป็นสื่อที่มีอิทธิพลในการใช้ภาษา โดยเน้นภาษาที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก ภาษาที่สื่อออกมาส่วนใหญ่มักเป็นคำพูดที่ติดปาก และเป็นถ้อยคำที่วัยรุ่นนิยมใช้ในชีวิตประจำวัน จึงกล่าวได้ว่า ภาษาในภาพยนตร์แนววัยรุ่นมีบทบาทต่อการใช้ภาษาของกลุ่มวัยรุ่น ในขณะที่เดียวกันภาษาที่ใช้สื่อสารในบทภาพยนตร์สะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาของวัยรุ่นในแต่ละยุค และแต่ละกลุ่มได้ดี

ภาษาวัยรุ่นที่สื่อออกมาถึงแม้จะมีอายุการใช้งานไม่นานนัก เป็นภาษาที่เกิดแล้วดับมีการใช้ภาษาช่วงระยะเวลาสั้นตามความนิยม แต่สามารถสื่อสารได้อย่างมีรสชาติ ภาษาส่วนใหญ่จะให้ความหมายเชิงอารมณ์ เป็นภาษาที่มีชีวิตชีวา นอกจากจะเรียกว่าเป็นภาษาวัยรุ่นหรือเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มแล้ว ภาษาวัยรุ่นเหล่านี้รวมไปถึงคำสแลง และคำคะนอง เนื่องจากคำ 2 ประเภทนี้เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานหรือที่เรียกกันว่าเป็นภาษาปาก

คำคะนอง หมายถึง “คำหรือกลุ่มคำที่เกิดใหม่ คำที่เปลี่ยนไปจากภาษาปกติ และคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ บางคำซึ่งเป็นคำแปลกใหม่ มีความหมายสื่ออารมณ์ความรู้สึก และใช้ในภาษาที่ไม่เป็นทางการ” กลุ่มวัยรุ่นจะเป็นผู้นำคำคะนองมาใช้ในการสื่อสารเฉพาะกลุ่ม และปรากฏชัดมากกว่ากลุ่มคนวัยอื่น ๆ เช่น เม้าท์แตก, จีเง่า เป็นต้น (แนนน้อย บุญยเนตร, 2529 : 85)

ส่วนคำสแลงหมายถึง “ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม หรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525, 2539 : 807) และคำสแลง “เป็นภาษาตลาด เป็นคำตลาด เป็นภาษาสแลงและเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะในหมู่คนหมู่มาก หรืออาชีพใดอาชีพหนึ่ง” (วิทย์ เทียงบุญธรรม 2527 : 720, อ้างถึงใน สุชาดา เทวะผลิน, 2531 : 15)

ภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาเฉพาะวัยลักษณะหนึ่งซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตน เพราะมีการสร้างสรรค์ถ้อยคำสำนวนใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการสื่อสารในกลุ่มของตน ทั้งยังแสดงถึงความสัมพันธ์ของบุคคลในกลุ่มได้ระดับหนึ่ง การใช้ภาษาวัยรุ่นส่วนหนึ่งยังมีที่มาจากคำที่เลียนจากสื่อบันเทิง คือ การ

ใช้คำที่เลียนจากภาพยนตร์ วัยรุ่นมักกำหนดความหมายของคำจากลักษณะของเนื้อหา
ของภาพยนตร์ เช่น กอดคอกันแหว, สยี่มก๊วย, สะแต้วแห้ว และโตแล้วต้องโต (อัศวิน
เรื่องรอง, 2539 : 96-97)

ดังนั้นเพื่อให้ภาพยนตร์แนววัยรุ่นแสดงออกถึงชีวิตของวัยรุ่นและสื่อสารกับผู้ชม
กลุ่มวัยรุ่นได้ตรงเป้าหมาย ผู้สร้างบทภาพยนตร์จึงต้องศึกษาธรรมชาติการใช้ภาษาของวัยรุ่น
และนำภาษาเหล่านั้นมาใช้ในบทภาพยนตร์ ในขณะที่เดียวกันก็สร้างสรรค์ถ้อยคำสำนวนขึ้นใหม่
ซึ่งเรียกร้องความสนใจจากกลุ่มวัยรุ่นได้ดี ดังที่ จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย (2537 : 31) ได้
กล่าวว่า “เมื่อหนึ่งส่วนใหญ่เป็นหนึ่งวัยรุ่น สร้างให้วัยรุ่นดูและวัยรุ่นเท่านั้นที่มาดูก็จำเป็นที่
ต้องสร้าง “ความเป็นวัยรุ่น” ให้มากที่สุด นับตั้งแต่ชื่อเรื่องที่พยายามใช้ภาษาวัยรุ่นที่หวือหวา
แล้วสรรหาถ้อยคำสำนวนที่ร่วมสมัยกับวัยรุ่นมาเป็นแรงจูงใจในการสื่อสาร เช่น ยุงตะมะต้อง,
โตแล้วต้องโต, หนึ่งคิดถึงพอสังเขป, ผากฝันไว้เดี๋ยวจะเลี้ยวมาเอา, ครั้งนี้โลกจุกไม่อยู่ และ
เร็วกว่าใจไกลเกินฝัน เป็นต้น” และ สมหมาย เลิศอุพาร (สัมภาษณ์, 1 เมษายน 2541) ได้
กล่าวว่า

...ในฐานะผู้เขียนบทภาพยนตร์คนหนึ่ง ภาษาในบทภาพยนตร์เป็นสิ่งสำคัญที่
สร้างขึ้นเพื่อการสื่อสาร ภาษาที่ใช้ในบทภาพยนตร์ในปัจจุบัน ส่วนใหญ่มาจากการสังเกต
จากสื่อต่าง ๆ เช่น สื่อโทรทัศน์ นิตยสาร เนื้อเพลงและได้จากการสอบถามจากกลุ่มวัยรุ่นด้วย
กันและจากการแสดงความคิดเห็นของวัยรุ่นโดยตรงโดยนำแหล่งข้อมูลเหล่านี้มาวิเคราะห์ถึง
สาเหตุของการใช้ภาษาของกลุ่มวัยรุ่นและเลือกสรรถ้อยคำที่ถูกใจวัยรุ่นและเข้าใจถึงความ
ต้องการของวัยรุ่นมากที่สุด...

ในการเขียนบทภาพยนตร์ผู้เขียนต้องศึกษาสภาพความเป็นอยู่ของวัยรุ่น ตลอดจน
จนการใช้ภาษาของวัยรุ่น เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการเลือกสรรคำมาสื่อให้ตรงใจวัยรุ่น บทภาพ
ยนตร์จึงทำหน้าที่สำคัญในการสื่อสาร ทำให้ผู้เขียนบทและกลุ่มวัยรุ่นต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและ
กันในการใช้ภาษา การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพ
ยนตร์ไทย ทำให้ทราบถึงลักษณะคำในภาษาวัยรุ่น วิธีการสร้างคำใหม่ และภาษาวัยรุ่นใน
ภาพยนตร์ถือเป็นตัวแทนในการศึกษาและสังเกตการใช้ภาษาของวัยรุ่นในสังคม ผู้วิจัยจึงเลือก
ศึกษาคำในภาษาวัยรุ่นจากภาพยนตร์ไทย โดยมุ่งศึกษาลักษณะคำ การจำแนกประเภทของ
คำ วิธีการสร้างคำใหม่ รวมทั้งศึกษาความหมายของคำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์
ไทย

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้สำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย ระหว่างปีพุทธศักราช 2539 ถึง 2540” โดยแบ่งเอกสารที่ใช้ศึกษาเป็น 2 ประเภท คือ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของวัยรุ่นและเอกสารเกี่ยวกับบทภาพยนตร์ไทย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของวัยรุ่น

เนื่องจากการวิจัยลักษณะการใช้คำของภาษาวัยรุ่นมีการศึกษาอยู่น้อยมาก โดยเฉพาะลักษณะการใช้คำของวัยรุ่นในภาพยนตร์ยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน ผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ศึกษาดังนี้

แห่งน้อย บุญยเนตร (2529) ได้ศึกษาเรื่อง “คำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวัน ระหว่างปีพุทธศักราช 2521-2525” พบว่า คำที่ใช้เป็นคำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวัน จะมีลักษณะเป็นคำเกิดใหม่ คำที่เปลี่ยนเสียงไปจากเดิม คำที่เปลี่ยนความหมาย คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ และคำซึ่งเลียนวิธีการเปลี่ยนคำตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยมีส่วนประกอบของคำคะนองทั้งที่เป็นคำเดี่ยว คำประสม วลี และประโยค ในขณะที่คำคะนองจะมีหน้าที่ปรากฏในประโยคที่แตกต่างกันมี 3 แบบ คือ ชนิดที่มีหน้าที่อย่างเดียว ชนิดที่มีหน้าที่สองอย่าง และชนิดที่มีหน้าที่สามอย่าง นอกจากนี้คำคะนองที่เป็นคำเปลี่ยนจากคำเดิม มีความหมาย 2 ประการ คือ ประเภทที่มีความหมายใหม่คล้ายความหมายเดิม ได้แก่ คำที่เปลี่ยนจากคำเดิมด้านเสียงและการเขียน และประเภทที่มีความหมายใหม่แตกต่างจากความหมายเดิม ได้แก่ คำที่เปลี่ยนความหมาย และคำยืมจากภาษาต่างประเทศ

สุชาดา เทวะผลิน (2531) ได้ศึกษาเรื่อง “คำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน” พบว่า คำสแลงจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ คำสแลงแท้ และคำสแลงไม่แท้ คำสแลงแท้มีรูปที่ให้ความหมายเชิงสแลงได้โดยไม่ต้องพึ่งบริบทและสามารถจำแนกประเภทได้ 6 ประเภท คือ คำเปลี่ยนเสียงหรืออักษรวิธี คำผวน คำยืม คำกำหนดให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียงและคำประสมขึ้นใหม่ ส่วนคำสแลงไม่แท้ันเกิดจากการนำคำที่ใช้กันในภาษาปกติมาใช้ในบริบทแล้วเกิดความหมายใหม่เป็นความหมายเชิงสแลง

พิชญ์ บางเขี้ยว (2537) ได้แสดงทัศนะในบทความเรื่อง “คำที่เกิดขึ้นใหม่ในภาษาไทย” ได้กล่าวว่า การสร้างคำที่เกิดขึ้นใหม่ในภาษาไทยมีด้วยกัน 3 ลักษณะ คือ คำสแลง ศัพท์เฉพาะวงการ และศัพท์เทคนิค การสร้างคำที่เป็นคำสแลงในภาษาไทยในปัจจุบันเกิดจากกลุ่มคนสองกลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มสื่อมวลชน โดยแบ่งการสร้างคำออกเป็น 6 แบบ ได้แก่ การเปลี่ยนเสียงหรืออักขรวิธีของคำในภาษามาตรฐาน การผวนคำ การยืมคำ การกำหนดคำให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง และการประสมคำขึ้นใหม่ นอกจากนี้ยังพบอีกว่าคำสแลงสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกยุคทุกสมัย โดยเฉพาะคำสแลงที่เกิดจากสื่อมวลชนซึ่งมีอิทธิพลมากที่สุดในการใช้ภาษาและเป็นการแสดงให้เห็นถึงความร่ำรวยทางภาษา

วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา (2537) ได้แสดงทัศนะในบทความเรื่อง “นิตยสาร : ภาษาของคนรุ่นใหม่” การสำรวจนิตยสารวัยรุ่นในครั้งนี้ พบว่า นิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีการใช้ชื่อนิตยสารที่สะท้อนให้เห็นลักษณะของวัยรุ่น เช่น วัยน่ารัก วัยหวาน เธอกับฉัน ฯลฯ การใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นขึ้นอยู่กับประเภทของแต่ละคอลัมน์ ดังนั้นการใช้ภาษาของวัยรุ่นมีลักษณะที่แตกต่างกันคือ มีการใช้คำสแลงที่เกิดจากความคะนอง, การใช้คำที่เลียนมาจากชื่อของภาพยนตร์ โฆษณา โดยเลียนแบบจากสื่อมวลชน, การใช้สำนวนจากเนื้อเพลงหรือชื่อเพลงที่ชื่นชอบในหมู่วัยรุ่น, การใช้คำทับศัพท์ในภาษาอังกฤษ, การเขียนคำที่ต้องการเน้นเสียงความหมาย หรือการใช้รูปคำแสดงไวยากรณ์ตามไวยากรณ์อังกฤษ, การสะกดคำตามเสียงพูด, การเปลี่ยนเสียงของคำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง, การใช้คำว่า แบบ แบบว่า เป็นสำนวนติดปาก, การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยเลียนสำนวนเดิมหรือคิดสำนวนใหม่, การเล่นคำ, การใช้คำหรือข้อความในวงเล็บเพื่ออธิบายขยายความหรือแสดงอารมณ์ความรู้สึก สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาของวัยรุ่น

ญาติา อรุณเวช (2538) ได้แสดงทัศนะในบทความเรื่อง “ภาษาวัยรุ่น” ได้กล่าวว่า ภาษาวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นภาษาสแลงที่ใช้คลาดเคลื่อนไปจากคำเดิม ไม่ว่าจะเป็นเสียง การเขียน ความหมาย นอกจากนี้วัยรุ่นมีวิธีการสร้างภาษาหลายวิธี ได้แก่ การกร่อนคำ การใช้เป็นสำนวนในลักษณะของคำขวัญที่คล้องจองกัน การนำเอาภาษาอังกฤษมารวมกับคำไทย การนำภาษาอังกฤษมาใช้ในรูปของตัวย่อและมีการเปลี่ยนความหมายไปจากเดิม และบางครั้งวัยรุ่นก็เลียนวิธีเปลี่ยนคำให้เป็นพหูพจน์ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ คือ มีการเติมเสียง [S] หรือ [ส์] ท้ายคำ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้เองภาษาของวัยรุ่นจึงน่าสนใจ สามารถบ่งบอกถึงนิสัยใจคอ แสดงถึงบุคลิกภาพ รสนิยม ความสนใจและสภาพแวดล้อมของวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี

อัครวิทย์ เรื่องรอง (2539) ได้แสดงทัศนะในบทความเรื่อง “สำนวนภาษาวาทาจารย์” ว่า ภาษาวาทาจารย์เป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตนมีการสร้างสรรค์ถ้อยคำสำนวนใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการสื่อสารเฉพาะกลุ่ม ภาษาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เกิดขึ้นด้วยความคะนอง มีการใช้คำสแลงและใช้คำที่เลียนแบบจากสื่อบันเทิงต่าง ๆ ภาษาของกลุ่มวาทาจารย์จึงมีลักษณะแตกต่างจากภาษาของกลุ่มอื่น ๆ

เอกสารต่าง ๆ ข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีผู้วิจัยหลายท่านมุ่งเน้นศึกษาภาษาวาทาจารย์ โดยศึกษาลักษณะคำและการเกิดคำใหม่ในภาษาวาทาจารย์ซึ่งได้แก่ คำสแลง คำคะนอง คำภาษาวาทาจารย์ และสำนวนต่าง ๆ โดยเฉพาะแง่ย่อย บุญเนตร ศึกษาคำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวัน และพบว่าคำส่วนใหญ่เป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่ มีการเปลี่ยนเสียง เปลี่ยนความหมายไปจากคำเดิม ขณะที่สุชาติดา เทวะผลิน ศึกษาคำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่าคำสแลงเกิดจากการนำคำที่ใช้กันในภาษาปกติแต่กลุ่มวาทาจารย์นำมาใช้ในความหมายใหม่ในเชิงสแลง ซึ่งสอดคล้องกับวิรัช วงศ์วินทร์วัฒนา ศึกษาภาษาของคนรุ่นใหม่ในนิตยสาร และพบว่าการใช้ภาษาของวาทาจารย์ส่วนใหญ่เกิดจากความคะนอง เป็นต้น ภาษาวาทาจารย์จะปรากฏให้เห็นในสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น

ภาษาวาทาจารย์ถือว่าเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่มที่สะท้อนพฤติกรรมวาทาจารย์ได้ดี ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาลักษณะคำในภาษาวาทาจารย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย เนื่องจากยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน ผู้วิจัยสนใจศึกษาเพื่อต้องการทราบถึงวิธีการสร้างคำใหม่ขึ้นใช้ และลักษณะคำรวมทั้งศึกษาความหมายของคำในภาษาวาทาจารย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทภาพยนตร์

ผู้วิจัยได้สำรวจการวิจัยทางด้านภาพยนตร์ไทยมีผู้วิจัยไว้หลายเรื่อง ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ศึกษาพบว่ามีดังนี้

กมล นินนาทนนท์ (2510) ได้ศึกษาเรื่อง “ความสนใจของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่มีต่อการชมภาพยนตร์” พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงดูภาพยนตร์ไทยเฉลี่ยประมาณ 1-3 เรื่องต่อเดือน ภาพยนตร์ที่นักศึกษาชายชอบ ได้แก่ ภาพยนตร์ชีวิต จารกรรม เพลง และดนตรีส่วนนักศึกษาหญิงชอบภาพยนตร์เพลง ดนตรี จารกรรม และตลก ขบขัน นักศึกษาทั้ง 2 เพศมีความเห็นว่าอิทธิพลของภาพยนตร์ในแง่ที่ดี คือ ช่วยในการปรับปรุงตนให้เข้ากับสังคม ช่วยเพิ่มพูนความรู้

รอบตัวอันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ช่วยปรับปรุงบุคลิกภาพ และช่วยยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น ส่วนในแง่ที่ไม่ดีก็คือ ทำให้เสียเงิน เสียเวลาและเสียสุขภาพ

พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2513) ได้ศึกษาเรื่อง “อิทธิพลของภาพยนตร์ไทยที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนอาชีวศึกษา” พบว่า ภาพยนตร์ที่นักเรียนชอบชมมาก ได้แก่ ภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์เพลง และดนตรี ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ขบขันตามลำดับ เหตุผลในการเข้าชมภาพยนตร์ คือ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ในด้านต่าง ๆ และเป็นการพักผ่อนสมอง นักเรียน ส่วนมากมักไม่เลียนแบบภาพยนตร์ แต่มีบางส่วนที่เลียนแบบและสิ่งที่นักเรียนชอบเลียนแบบ คือ นักเรียนชายเลียนแบบคำพูด ส่วนนักเรียนหญิงเลียนแบบการแต่งกาย

เตือนใจ ทองสำริด (2516) ได้ศึกษาเรื่อง “เหตุผลในการเลือกชมภาพยนตร์ของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร” พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่เลือกชมภาพยนตร์ต่างประเทศด้วยเหตุผลดังนี้คือ เห็นภาพยนตร์ตัวอย่างแล้วอยากชม, เป็นภาพยนตร์ที่ตกลงขบขัน, มีผู้ไปชมมาแล้วแนะนำว่าดี และในเนื้อหาของภาพยนตร์มีแนวแปลก ในขณะที่นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่เลือกชมภาพยนตร์ไทยเนื่องจากมีผู้ไปชมมาแล้วแนะนำว่าดี มีผู้วิจารณ์ว่าดี และมีความนิยมในผลงานของผู้กำกับ

บรรจง โกศลวัฒน์ (2525) ได้ศึกษาเรื่อง “การเขียนบทภาพยนตร์” พบว่า บทภาพยนตร์ คือ การสร้างภาพพจน์และการบรรยายออกมาเป็นภาษาเขียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกันก่อนที่จะมีการถ่ายทำ เป็นการสร้างจินตนาการหรือสร้างภาพพจน์ไว้ล่วงหน้า บทภาพยนตร์ เป็นแกนกลางที่สำคัญในการกำหนดขอบเขต ลักษณะหน้าที่ของงานในด้านรูปแบบ ส่วนการเขียนบทแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ รูปแบบที่มีการกำหนดที่แน่นอนตายตัว และรูปแบบที่ถูกเขียนขึ้นไว้อย่างกว้าง ๆ โดยไม่จำกัดขอบเขต บทภาพยนตร์เขียนขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการสร้าง และเพื่อเป็นแนวทางในการตัดต่อ ดังนั้นบทภาพยนตร์จึงมีความสำคัญในการแสดงถึงโครงสร้างและการสร้าง

ภาพยนตร์

กิตติกานต์ ภูมิสวัสดิ์ (2529) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเปิดในกรุงเทพมหานครที่มีต่อภาพยนตร์ไทย” พบว่า นิสิตนักศึกษาจะนิยมชมภาพยนตร์ไทยประเภทภาพยนตร์ชีวิตมากที่สุด เหตุผลที่เลือกชมภาพยนตร์ไทยเพราะต้องการชมดารา ฉาก และเพราะเพื่อน ๆ แนะนำ ดาราที่นิสิตนักศึกษานิยม คือ ดาราที่มีบุคลิก รูปร่าง หน้าตาดี และจะชมภาพยนตร์ที่มีผู้กำกับที่เคยชมมาแล้วพอใจ ไม่ว่าเรื่องนั้นสร้างมาจากบริษัทใด และนิสิต

นักศึกษามีความคิดเห็นว่า การแสดงของดารา ฉาก หรือสถานที่ถ่ายทำอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนเนื้อเรื่อง บทพูดเจรจา เพลงประกอบ การถ่ายทำและการแต่งกายอยู่ในเกณฑ์ดี ด้านคุณ

ภาพของภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันนับว่าดีขึ้นกว่าเดิม และจำนวนนิสิตนักศึกษาที่ชมภาพยนตร์ไทยจะมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นในอนาคต และปัจจัยที่มีผลให้การชมภาพยนตร์จากโรงภาพยนตร์ลดลง คือ คุณภาพของภาพยนตร์และวิดีโอ ส่วนสิ่งที่มีผลกระทบน้อยที่สุด คือ ผลกระทบจากเศรษฐกิจ

ไพบูรณ์ คะเชนทรพรรค (2531) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย” พบว่า เยาวชนไทยนิยมเข้าชมในโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่ง และจะเข้าชม ภาพยนตร์เป็นกลุ่ม เหตุผลในการเข้าชมก็เพื่อความบันเทิง ภาพยนตร์ประเภท ตื่นเต้น สยองขวัญ หรือผจญภัยเป็นภาพยนตร์ที่เยาวชนไทยเลือกชมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ภาพยนตร์ตลกขบขัน ภาพยนตร์บู๊ ดุเดือด หรือสงคราม และชีวิตเศร้าตามลำดับ เนื้อหาสาระในภาพยนตร์เป็นปัจจัยสำคัญของภาพยนตร์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เทคนิคในการถ่ายทำ ดารานักแสดง ฉาก และสถานที่ในการถ่ายทำ ผู้กำกับการแสดงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกพบว่า อิทธิพลของสื่อโฆษณาโดยภาพยนตร์ตัวอย่าง ในโรง ภาพยนตร์เป็นสื่อโฆษณาที่มีอิทธิพลสูงสุด อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีผลต่อการตัดสินใจเลือกชมมากและเยาวชนไทยมีความคิดเห็นว่าภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันมีคุณภาพดีขึ้นกว่าเดิมมาก

สถาพร พานิชรักษาพงศ์ (2533) ได้ศึกษาเรื่อง “การเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ไทย” พบว่า การเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ส่วนใหญ่ใช้ภาษาสำนวน และมีลีลาการเขียนถือเป็นวิธีการหนึ่งในการสร้างเอกลักษณ์ของบทวิจารณ์ ลีลาการเขียนที่ใช้ส่วนใหญ่อยู่ที่บุคลิกลักษณะของผู้เขียนเอง จึงเป็นเหตุให้บทวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่ ผู้เขียนจะใช้สำนวนภาษาที่มีการแต่งแต้มสีสันที่ต่างกัน ทั้งนี้เพื่อให้มีความผสมกลมกลืนกับเนื้อหา ในการวิจารณ์บทวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่กล่าวถึงส่วนสำคัญของภาพยนตร์โดยใช้หลักทฤษฎี และวิชาการภาพยนตร์เข้ามาประยุกต์ เพราะถือว่าศิลปะ การสร้างภาพยนตร์ คือ การผสมกลมกลืนของศิลปะหลาย ๆ แขนงเข้าไว้ด้วยกัน

จีรบูรณ์ ทศนบรรจง (2534) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะของภาพยนตร์ไทยยอดนิยมประเภทวัยรุ่น” พบว่า รูปแบบของภาพยนตร์ไทยยอดนิยมประเภทวัยรุ่นนั้น โครงเรื่องส่วนใหญ่แสดงถึงชีวิตของนักเรียน นักศึกษา ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องใกล้ตัวของวัยรุ่นทั้งสิ้น มีการสร้างปมปัญหาซึ่งจะทวีความขัดแย้งขึ้น แล้วจึงมีการคลายปมแห่งความขัดแย้ง และจบลงด้วยความสุขในที่สุด โดยส่วนสำคัญที่จะขาดเสียไม่ได้ในภาพยนตร์ คือ มุขตลก ในด้านเนื้อหานั้นแนวคิดสำคัญที่ปรากฏในภาพยนตร์ส่วนใหญ่เป็นแนวคิดเกี่ยวกับความผูกพันระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ความเสียสละ ความเอื้ออาทรต่อกัน นอกจากนี้ภาพยนตร์ไทยยอดนิยมประเภทวัยรุ่นสะท้อนให้เห็นบริบททางสังคมในแง่มุมที่แตกต่างกัน มีดนตรีและเพลงประกอบเป็นส่วนช่วยเสริมอารมณ์ของ

ภาพยนตร์ ในด้านวัฒนธรรมย่อยที่ปรากฏจะเป็นวัฒนธรรมย่อยด้านภาษาและการแต่งกาย ส่วนจุดมุ่งหมายในการสร้างภาพยนตร์ของผู้สร้างเพื่อความบันเทิง โดยจะสอดแทรกสาระและทัศนะของผู้สร้างลงไปด้วย

ฉัตรกุล ทองเกตู (2539) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยปีพ.ศ. 2535” พบว่า เนื้อหาวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏ แบ่งได้เป็น 2 มุมมอง คือ วัฒนธรรมเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น พบว่าเนื้อหาโดยรวมของภาพยนตร์เป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นในด้านการเรียน ด้านการเที่ยวเตร่กับเพื่อน ด้านความรักและด้านชีวิตครอบครัวของวัยรุ่นมีการนำเสนอถึงปัญหาภายในครอบครัวของวัยรุ่นที่มีสาเหตุของปมปัญหาจากการเกิดช่องว่างระหว่างวัยของวัยรุ่นกับผู้ปกครอง และวัฒนธรรมเกี่ยวกับค่านิยมของวัยรุ่นได้แก่ ค่านิยมด้านการแต่งกาย ด้านภาษา ด้านพฤติกรรมและด้านการบริโภค

นัยนา แยมสาขา (2540) ได้ศึกษาเรื่อง “นโยบายส่งเสริมภาพยนตร์ของรัฐบาลไทย” พบว่า ภาพยนตร์ซึ่งเป็นประดิษฐกรรมเชิงพาณิชย์ศิลป์ของสังคมตะวันตก มีฐานะเป็นงานสื่อสารมวลชนที่มีคุณค่าและมีอิทธิพลต่อการพัฒนามนุษย์และสังคม รวมทั้งมีบทบาทเป็นมรดกทางวัฒนธรรมชิ้นสำคัญ ที่สามารถบันทึกวิถีชีวิตในการดำเนินชีวิตประจำวัน ในด้านการให้ข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิง และการโน้มน้าวใจ นอกจากนี้ภาพยนตร์สามารถโน้มน้าวพฤติกรรมของสังคมตั้งแต่การแต่งกาย ในขณะที่ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของผู้ชม

จากการศึกษาเอกสารทั้งหมดข้างต้นบ่งบอกให้เห็นว่า ภาพยนตร์ไทยเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมมาก กลุ่มที่ให้ความสนใจส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มนิสิต นักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่น นอกจากนั้นงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นยังพบอีกว่าภาพยนตร์ไทยนอกจากให้ความบันเทิงแล้วยังสะท้อนให้เห็นทั้งบริบททางสังคม และแสดงให้เห็นวัฒนธรรม ค่านิยมต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์ ซึ่งได้แก่ วัฒนธรรมการแต่งกายและวัฒนธรรมด้านภาษา เป็นต้น แต่ยังไม่มีการศึกษาถึงลักษณะคำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาลักษณะคำในภาษาวัยรุ่น การสร้างคำใหม่ขึ้นใช้ รวมทั้งศึกษาความหมายของคำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาลักษณะคำและการจำแนกประเภทของคำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย
2. เพื่อศึกษาวิธีการสร้างคำใหม่ในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

3. เพื่อศึกษาความหมายของคำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

ความสำคัญและประโยชน์

1. ทำให้ทราบลักษณะคำและประเภทของคำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย
2. ทำให้ทราบวิธีการสร้างคำใหม่ในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย
3. ทำให้ทราบความหมายของคำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะลักษณะการใช้คำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยระหว่างปีพุทธศักราช 2539 ถึง 2540 โดยจะศึกษาบทสนทนาจากบทภาพยนตร์ไทยที่บันทึกลงในแถบบันทึกภาพ (Video) และบทสนทนาจากบทภาพยนตร์สำเร็จรูป เหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะภาพยนตร์ไทยระหว่างปีพุทธศักราช 2539 ถึง 2540 เนื่องจากเป็นข้อมูลล่าสุดในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษา

เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ จากจำนวนภาพยนตร์ไทยในปีพุทธศักราช 2539 ถึง 2540 มีจำนวน 52 เรื่อง ผู้วิจัยได้คัดเลือกภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมของสมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ และได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลภาพยนตร์ไทยยอดเยี่ยมของสมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช 2539 ถึง 2540 ภาพยนตร์ไทยที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกและนำมาวิเคราะห์เป็นแนววัยรุ่นทั้งหมดจำนวน 9 เรื่อง ได้แก่ จักรยานสีแดง, ยุกยิกหัวใจหยิกกัน, 18 - 80 เพื่อนซี้ไม่มีซั้ว, ฝันบ้าคาราโอเกะ, ฝันดีไฟหัวใจติดดิน, เพื่อนเพื่อน เพื่อนฝัน เพื่อนวันเกียรติยศ, 18 ผนคนอันตราย, เด็กเสเพล และเจนนี กลางวันครบ กลางคืนคะ

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยจากเอกสาร คือ บทภาพยนตร์ โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมบทภาพยนตร์ไทยประเภทวัยรุ่นโดยเฉพาะบทสนทนาจากบทภาพยนตร์สำเร็จรูป จำนวน 1 เรื่อง คือ จักรยานสีแดง ส่วนเรื่องอื่น ๆ ผู้วิจัยได้ใช้การถอดจากแถบบันทึกภาพจำนวน 8 เรื่อง คือ ยุกยิกหัวใจหยิกกัน, 18-80 เพื่อนซี้ไม่มีซั้ว, ผันบ้าคาราโอเกะ, ผันติดไฟหัวใจติดดิน, เพื่อนเพื่อน เพื่อนวันเกียรติยศ, 18 ผนคนอันตราย, เด็กเสเพล, เจนนี่ กลางวันครบกลางคืนค่ะ

2. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำในภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยระหว่างปีพุทธศักราช 2539 ถึง 2540” ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ขั้นตอน

2.1 การวิเคราะห์ลักษณะคำ

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ลักษณะคำ โดยนำเกณฑ์การคัดเลือกข้อมูลของ สุชาติ เทวะผลิน (2531: 6) มาปรับเป็นเกณฑ์ในการศึกษาครั้งนี้ จะเก็บเฉพาะข้อมูลที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

2.1.1 เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน และไม่เป็นที่ยอมรับในการใช้ในระดับภาษาที่เป็นมาตรฐาน คือ เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมหรือปรากฏในพจนานุกรมแต่ระบุว่าเป็นภาษาปาก

2.1.2 เป็นคำที่มีความหมายเชิงอารมณ์ ที่ช่วยบอกความมีชีวิตชีวา ตลก ขบขันหรือให้ภาพพจน์ใหม่ ทำให้มีพลังภาษามากขึ้น

2.2 การจำแนกประเภทของคำ

ผู้วิจัยได้แบ่งชนิดของคำตามลักษณะในการแสดงความหมาย ตามแนวของ นววรรณ พันธุเมธา (2527 : 2-72) โดยแบ่งคำเป็น 6 ชนิด คือ

- 2.2.1 คำเรียก-ร้อง
  - 2.2.1.1 คำเรียก
  - 2.2.1.2 คำอุทาน
- 2.2.2 คำหลัก
  - 2.2.1.1 คำนาม
  - 2.2.1.2 คำกริยา
- 2.2.3 คำแทน
- 2.2.4 คำขยาย
  - 2.2.4.1 คำที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา
  - 2.2.4.2 คำที่ขยายคำนาม
  - 2.2.4.3 คำที่ขยายคำกริยา
- 2.2.5 คำเชื่อม
  - 2.2.5.1 คำเชื่อมเดี่ยว
  - 2.2.5.2 คำเชื่อมผสม
- 2.2.6 คำเสริม
  - 2.2.6.1 คำบอกมาลา
  - 2.2.6.2 คำบอกการถาม
  - 2.2.6.3 คำบอกสถานภาพ

2.3 การวิเคราะห์วิธีการสร้างคำใหม่

โดยการนำข้อมูลที่ได้จากชั้นการวิเคราะห์ลักษณะคำและจากการจำแนกประเภทของคำโดยจะศึกษาเฉพาะวจนภาษา ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึงการสร้างคำตามแนวของภาษาเพื่อการสื่อสาร จะศึกษาถึงลักษณะของภาษา แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะทางเสียง และลักษณะทางความหมาย ลักษณะทางเสียง โดยจำแนกเสียงในภาษาไทยออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ดังที่ นววรรณ พันธุเมธา (2538 : 63-65) ได้จำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ พยัญชนะสระ และวรรณยุกต์ ในการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาลักษณะทางเสียงดังนี้

- 2.3.1 เปลี่ยนเสียงพยัญชนะ
- 2.3.2 เปลี่ยนเสียงสระ
- 2.3.3 เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์
- 2.3.4 ลดเสียงพยัญชนะท้าย
- 2.3.5 ลดพยางค์
- 2.3.6 เพิ่มพยางค์

2.4 การวิเคราะห์ความหมายของคำ

ในการพิจารณาความหมายของคำผู้วิจัยได้ใช้แนวของ ลักษณะ ดารัตนหงษ์ (2517 : 14-21) โดยแบ่งความหมายออกเป็น 5 ประเภท ในการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาลักษณะทางความหมายดังนี้

- 2.4.1 คำในภาษาวัยรุ่นที่มีความหมายแคบเข้า
- 2.4.2 คำในภาษาวัยรุ่นที่มีความหมายกว้างออก
- 2.4.3 คำในภาษาวัยรุ่นที่มีความหมายย้ายที่
- 2.4.4 คำในภาษาวัยรุ่นที่มีความหมายคงที่
- 2.4.5 คำในภาษาวัยรุ่นที่มีความหมายใหม่

3. ชั้นสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

3.1 เสนอผลการวิเคราะห์ลักษณะคำ การจำแนกประเภทของคำ การสร้างคำใหม่ และ ความหมายของคำในภาษาวัยรุ่น

3.2 นำผลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์มาสรุปผลการดำเนินการวิจัย

3.3 ข้อเสนอแนะ